

За имотъ за слава мене ты оставашъ,
Нека тѣй да бѣде, моя й гробъ готовъ,
Ты намѣрили щешъ мой-ж-тѣ любовъ
Въ того що изѣирашъ за любовникъ новъ?

Вѣтний пѣть прощавай е то ахъ умирамъ,
Въ смрътний часъ отгорѣ тебе моя знамъ,
Въ твой-то сладко има Богъ Дѣхъ шѣ дамъ,
Вѣще са надавамъ мой да бѣдешъ тамъ.

Отъ какъ нѣжно ма погледнахъ дѣти твои,
Въ сладкогледни очицы,
Гдѣ то ходи-ж, гдѣ то сѣди-ж,
Нето знаи-ж, не личи.

На сѣрдце ми люта рана,
Бѣенъ пламъкъ у гърди,
И тѣрпенье не останъ
Видѣхъ зло-то побѣди.

Да мѣлаж са самъ убивамъ
Толкогъ огънь са не крѣй;
На, влюбленъ съмъ въ тебе открывамъ
Озришъ ли са? — Ты ма убѣй.